

først til Kaaring, og da Kaaringen for ham havde fundet Sted, erklæredes han uden videre for valgt, uden at nogen Kaaring fandt Sted for Modkandidaten Hansen. Det blev i Klagen med fuld Høje gjort gjældende, at det var umuligt efter den enkelte Afstemning over den ene Kandidat at afgjøre, om ikke den anden Kandidat kunde have faaet flere Stemmer, og jeg kan tilføje, at man jo endogsaa meget ofte har oplevet, at Mange af dem, der have stemt paa den første Kandidat, ogsaa have stemt paa den anden. Fremdeles godtgjorde han, at den valgte Kandidats Venner, som hørte til det daværende, saakaldte Bondevenner-Parti, havde taget Fattiglemmer med til at afgive Stemme, uagtet de ikke vare valgberettigede, og han kunde med retsgyldige Vidner godtgjøre, at flere af de Tilstedeværende om ikke alle havde raft begge Hænder i Veiret ved Afstemningen. Der var desuden fremsat en Række andre Anker mod dette Valg. Da nu Sagen kom ind for Thinget og blev prøvet i vedkommende Afdeling, udtalte denne gennem sin Ordfører — en Mand, hvis Navn har en saa god Klang baade hos Venstre og Højre saavel som hos enhver Mand i Danmark, der kjendte hans ubøielige Retfærdighed, hans store juridiske Dygtighed og anerkjendte Færdighed, — det var nemlig Professor juris S. C. Larsen, som jeg tror, at Enhver vil høre sig for — som Hovedgrunde mod, at dette Valg enten blev fastsætt eller udsat, at medens Valget havde fundet Sted den 4de August, var Klagen først indgivet den 14de September, saa at Klageren altsaa havde forspjmt den vigtigste Tid til at tilvejebringe de Beviser, hvormed Klagen burde have været bilagt, og at der ikke var levet tilstrækkelig Tid for Rigsdagen til at lade anstille Undersøgelser og indhente Beviser, naar man ikke i Mellemtiden vilde berøbe den Valgte hans Plads i Rigsdagen. Spøvidt Ube-rettigede havde deltaget i Kaaringen, vilde saa lang Tid efter vanstelig kunde oplyses, medens det vilde have været let at oplyse det under Valghandlingen, og „Afdelingen fandt derfor ikke tilstrækkelig Grund til at anbefale Thinget at udsætte Godkjendelsen af Valget.“ Man har altsaa her et Præcedens, der gaar lige tilbage til en af de første Rigsdage, og hvor man allerede stillede sig paa det Standpunkt, at naar der fremsættes Anker mod et Valg, og disse skulle have Indflydelse paa Valgets Godkjendelse, skal Vedkommende have sørget for at belægge sin Klage med Beviser. Den, der staar med et lovgyldigt Valgbrev i Hænderne, er lige saa gyldigt valgt som vi, der skulle bedømme hans Valg, og han har altsaa en lige saa uomtvistelig Ret som vi til at deltage i Thingets Virksomhed, naar der ikke foreligger noget Bevis mod denne hans Ret, og Modkandidatens personlige Indsigelser ere ikke Beviser; jeg vil bede de Herrer mindes, at det vilde være let mod hvilket som helst Valg at fremsætte flige ubeviste Indsigelser, der her ere fremkomne.

Jeg har siden 1849 deltaget i ethvert Valg i den Egn, hvor jeg har boet, og jeg har aldrig set noget Valg, hvor der ikke har været reist Indsigelser, mange Gange saa stærke, at man vanskeligt skulde kunne gaa videre, ligesom jeg har været til Stede ved mange Leiligheder, hvor disse Indsigelser i væsentlig Grad vare begrundede. Jeg skal gaa over 20 Aar tilbage, til den Tid, da Grev Moltke blev valgt ved Kaaring i Nyborg mod Gomard, og det med stort Flertal, men ved den navnlig Afstemning falbt med et Understud, saa vidt jeg mindes, af 26 Stemmer. Jeg var selv den Gang Vidne til, at Husmand, som havde stemt paa Moltke ved Kaaringen, men stemte imod ham ved den navnlig Afstemning, erklærede, at de vare blevne trufne ind paa forskellige Værtshuse og Kaffeuse, hvor der var blevet skjænket for dem og derpaa sagt til dem, at hvis de ikke stemte paa Gomard, vilde Gaardmændene ikke pløje for dem, saaledes som de pleje at gjøre der paa Egnen. Jeg har oplevet ved mine egne Valg, at man endogsaa er traadt op paa selve Valgtribunen og har sagt: „Jeg og mine Kammerater have faaet Løste om dobbelt Dagløn, naar vi ville stemme imod dem, men trues med Afsted fra vor Siilling, naar vi stemme for Dem.“ Alle den Slags Historier har jeg imidlertid altid set bort fra, efter at vi efterhaanden vare komne til den Erkjendelse, at der ikke burde reises Anker mod et Valg, naar de ikke vare af saa afgørende Betydning, at man kunde forudsætte, at Valgets Udfald vilde være blevet et andet, saafremt de paanførte Omstændigheder ikke havde fundet Sted, og om jeg end altid har søgt Leilighed til at forhindre Misbrug af den ansøgte Art, har jeg dog aldrig fundet det Umagen værd at uleilige Thinget med Anker derover. Naar vi nu se et saadant Afstykke som det her foreliggende (En Stemme: Et udmærket Afstykke!) — ja, jeg hører nok, at Nogle kalde det udmærket, men jeg tilstaa, at naar jeg erindrer, at det er affattet af en Mand, der har havt Sæde i saa mange Aar i denne Sal, og som de Herrer sætte saa høit, forbauses jeg over, at en saadan Mand har kunnet indsende det til dette Thing under den Forudsætning, at der kunde tillægges det den allerjærneste Betydning. Han har jo ikke belagt det med det allerringeste Bevis, men det indeholder kun løse Paastande om, at Peter har sagt, at han har hørt af Hansen, at Niels skal have gjort det og det, og med den Begrundelse skulde man negte en Mand Ret til at tage Sæde her i Salen! Professor Goldschmidt har udtalt den træffende Bemærkning: „Det Sete afhænger af de Dine, hvormed vi se,“ og det er mærkværdigt, hvorledes dette stadfæstet sig ved Valgene denne Gang. De samme Handlinger, der, begaaede af de Herrers Meningsfæller, betragtes som ganske uskyldige Ting blive, naar de ere begaaede af Modstandere, hvad selv den hæderligste Kandidat er ude af Stand til at